

at vi ofte siger spøgefuldt, at de ting, man siger i Folketingssalen, er de bedst bevarede statshemmeligheder. Men dengang fodlænkeordningen i sin tid blev etableret, blev det meget ofte fremhævet her fra talerstolen under debatterne, at såfremt teknikken fungerede, ville den næste gruppe, som blev taget med, være unge under 25 år, så derfor bør det ikke komme som nogen overraskelse, at lovforslaget bliver behandlet her i dag.

Hr. Kim Christiansen rejste spørgsmålet, hvorfor i hvert fald den væsentligste del af udvidelsen alene omfatter unge under 25 år. Til det vil jeg sige, at hvis vi skal se på, hvilke målgrupper der skal lægges ind under ordningen, synes jeg altså, at unge under 25 år er den mest oplagte gruppe. Men jeg vil da ikke udelukke, at ordningen kan udvides yderligere på et senere tidspunkt.

Kl. 14.45

Hr. Kim Christiansen spurgte også, hvorfor grænsen lige præcis er sat ved 3 måneder. Hvorfor ikke 6 måneder eller 12 måneder? Det er i og for sig et lidt overraskende spørgsmål fra hr.

Kim Christiansen, men ikke desto mindre synes jeg da, det er godt, det bliver stillet.

Der er blevet foretaget en afvejning: Lad os se på den almindelige retsfølelse i samfundet. Hvis en person er idømt en ubetinget frihedsstraf, hvor skal grænsen så gå for, at man kan sige: Nej, den pågældende skal ikke i et almindeligt fængsel, den pågældende kan afsone med elektronisk fodlænke? Her har i hvert fald regeringen fundet, at 3 måneder var den rigtige grænse, set i forhold til strafniveauet for de lovovertrædelser, som kan give op til 3 måneder eller mere. Jeg udelukker bestemt ikke, at der senere kan ske en yderligere udvidelse af ordningen, men jeg tror bare, det også af hensyn til den folkelige forståelse og accept er vigtigt, at man tænker grundigt over, hvilke grupper der er velegnede til at komme ind under ordningen.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll rejste et mere lovteknisk spørgsmål, der gik på, hvorfor i alverden dele af dette lovforslag er udformet som en del af en bemyndigelse frem for at være indskrevet i lovtæksten. Det skyldes, at der er en bemyndigelse allerede i dag, og derfor ville det komme til at se yderst mærkeligt ud, hvis man fraveg det grundlag, der er i dag, nemlig en bemyndigelse, og gik over til at skrive noget direkte ind i lovtæksten. Det er altså sådan set for at videreføre det, vi allerede har i dag, nemlig en

ministerbemyndigelse ved udgangsbestemmelsen.

Nu hvor vi er ved diskussionen om udgang, har jeg også noteret mig, at både hr. Poul Henrik Hedeboe, fru Line Barfod og hr. Simon Emil Ammitzbøll har stillet sig ganske skeptiske over for den sanktion, der her bliver introduceret, og som kan medføre, at personer, der ikke møder op til afsoning, ikke får tilladelse til udgang i et tidsrum af 3 måneder fra indsættelsen. Til det vil jeg sige, at det jo ikke er overraskende, at folk fra fængselsvæsenet i høringsvarene giver udtryk for, at det kan skade de familiemæssige relationer, hvis man ikke får udgang. Ja, det kan det, men meningen med sanktionen er jo lige præcis, at den gerne skal medvirke til, at den alt for høje procentsats, vi fortsat har, falder yderligere. Godt nok er procentsatsen af udeblivere faldet fra godt 24 pct. til godt 20 pct., men det er altså stadig sådan, at over en femtedel af de mennesker, som har lov til at være på fri fod, indtil de skal afsone deres dom, ikke møder op, når de skal afsone. Det er en alt, alt, alt for høj procentsats, som er krænkende for almindelige menneskers retsfølelse, og det skaber store retshåndhævelsesproblemer, når politiet må køre rundt og lede efter de pågældende personer, og Kriminalforsorgen ingen muligheder har for at planlægge kapacitetsudnyttelsen på en hensigtsmæssig måde.

Jeg er klar over, at bestemmelsen har en negativ virkning for de personer, der bliver ramt af den, men forhåbentlig kan den medvirke til at skabe en adfærdsregulering hos den gruppe, som ikke kan finde ud af, at man skal møde op på et bestemt tidspunkt og afsone sin dom.

Bl.a. fru Line Barfod rejste spørgsmålet, om det ikke var mest hensigtsmæssigt, hvis lovforslaget blev delt i to. Godt nok vedrører lovforslaget alene ændringer til lov om fuldbyrdelse af straf, men jeg mener nu stadig, lovforslaget har en sådan identitet, at man kan samle tingene i det, selv om det vedrører to forskellige aspekter af fuldbyrdelse af straf.

Jeg bør måske komme med den kommentar, at jeg sådan set synes, det er helt fair under en debat som den i dag også at rejse den slags lovtekniske spørgsmål. Men hvis vi altid skulle følge den linje her i Folketinget, skulle der jo behandles overordentlig mange lovforslag om året. Hvis der kun kunne behandles ét emne i et lovforslag, skulle vi måske behandle 1.500, 2.000 eller 3.000 lovforslag om året, og det ville ikke være hensigtsmæssigt. Jeg forstår selvfølgelig